

Gyászunk órái

Rügybontó volt

Keszi Harmath Vera egykori gyermekműsorának címe, amelynek főszereplője, mindannyiunk kedvence, egy szőke, göndör hajú, kedves mosolyú pöttöm fiúcska volt. Balló Áronnak hívták. Olyan kisiskolás korú lehetett. És műsorvezető. A legmagabiztosabb. Tapasztalt rádiósokat is megszégyenítő beszédtechnikával, korát meghazudtoló különleges rátermettséggel csalta tízezrek ajkára a mosolyt, csalogatta rádió közelbe társait, szülőket, nagyszülőket. Feledtette, ha csak pár percre is a sötét gondokat, gondolatokat. Komor korok napsugara volt számunkra.

Hogy aztán tízegynéhány év elteltével, immár fiatalemberként toppanjon be 1989 decemberében a még puszkapor szagú, újjáalakult Kolozsvári Rádióba, lobogó hajjal, kipirult arccal, kezében egy kiáltvánnyal, és ellenkezést nem tűrő hangon követelje, hogy írását azonnal beolvashassa.

Az intézmény a változás utáni első napok eufóriáját élte, nem volt beütemezett műsorrács, örvendtünk minden anyagnak, minden jelentkezésnek. Az övének különösképpen, hiszen az ügy, amit képviselt, mindannyiunk ügye volt. Áron az erőszakos utcanév változtatások, konkrétan a Rákóczi út nevének megváltoztatása ellen tiltakozott, és tiltakozását az ott lakók, több mint száz kolozsvári aláírásával nyomatékosította.

Akkori küzdelme elbukott ugyan, mint annyi más, a hagyományok megőrzéséért, a kisebbségi jogokért folytatott megmozdulás, de talán ez a kor hangulatában fogant mozgósító írás indította el azon az úton, amelyről aztán egy pillanatra sem tért le. Az erdélyi magyar közösséget szolgálta ellenkezést nem tűrő következetességgel, hittel, kitartással 1990 óta a Szabadság riportere, illetve szerkesztőjeként, majd főszerkesztő-helyettese és 1998-tól főszerkesztőjeként. S ha a magyarság ügyének szolgálatában elmentmondást nem tűrő határozottsággal lépett is fel valahányszor a helyzet megkívánta, annál megértőbbnek, együttérzőbbnek bizonyult kollégáival és az olvasókkal szemben. Fiatal kora ellenére, különleges empátiával, pillanatok alatt képes volt átlátni a legbonyolultabb konfliktus helyzeteket is, és igyekezett azokat a lehető legésszerűbben feloldani. Mindenki megelégedésére.

Harmincnyolc és fél év. Ennyi adatott meg neki. De ez alatt a csonka négy évtized alatt teljes életet élt. Fiatal újságírók egész seregét indította el a pályán, teremtett számukra kibontakozási lehetőséget és idősebb, már nyugdíjas, de a szerkesztőséget továbbra is otthonuknak érző kollégáiról sem feledkezett meg. Nagyon szerettük.

Rügybontó volt és marad immár mindörökre. A mindannyiunké.

Németh Júlia

Tegnap is folyamatosan érkeztek olvasóinktól, lapunk barátaitól a Balló Áron elhunyt okozta gyászunkban együttérző telefonhívások és levelek. A hétfői lapzárta óta kapott részvényilvánításokat a 15. oldalon közöljük.

Főszerkesztőnket és barátunkat július 13-án, csütörtökön 13 órakor kíséreljük utolsó útjára a Házsongárdi temető kápolnájából.